

(המשך מעמוד 13)

הצבאית המספקת תוך התעצמות והגברת העצמאות של הצינות בישראל. **השנייה:** יציאה למלחמת-הכרעה יזו-מה אשר תהרוס את הכוחות הצבאיים המתגברים של ארצות-ערב ותשחרר אותנו זמנית מן האיום הצבאי והתחרות במירוץ החימוש, מלחמה אשר בתנאים המדיניים הכלכליים אינה סבירה. **השלישית:** אם לא נבחר את דרכנו נותרת האפשרות הנוראה — ישראל תוכחד.

עקומת-השואה מאיימת

ט **בנקין דוחה** כל ניסיון לקשור בינו לבין תנועת החייה, או כל גוף פוליטי מילבד אחד — מיפגת העבודה.

בתקופת שפל, כאשר חלק מהאזרחים הופך למוטל כדי לחוץ ולהוריד את שכר העבודה. על החברה והכלכלה הישראלית אומר טבנקין: „תוך שלושים שנה הגענו למצב של קיטוב חברתי, כאשר לשני העשירונים התחתונים יש 7% מההכנסה הלאומית, ולשני העשירונים העליונים יש 45%. בגרמניה הגיעו למצב כזה אחרי 200 שנים. אני לא עוסק בשאלה הסוציאלית, האם זה טוב או רע. יש סימן אחר. אם הקיטוב מביא לצמיחה ולהצלחה כלכלית — אז הוא טוב. אם מביא לירידה בתוצר הלאומי, לעירעור האיוון החברתי ולאובדן תחושת ההזדהות עם העם בעקבי חלקים בחברה — זה רע. היום יש סימנים ברורים למה שקורה. האלימות בחברה גוברת, ואצלי אלימות היא לא רק פשע. אלא גם שביתה של עובדים באל-על או בחברת חשמל. היום

הוא חבר מיפגה זו, ומגדיר עצמו כמי ששייך ל„מחנה תנועת העבודה ההיסטורי רית, שבתוכה נשא מחנה הקיבוץ המאוחד את הדגל הבהיר והבולט ביותר של הציור נות האקטיבית. אין ספק שהמחנה הזה היה שמאלי יותר מהשמאל, ולפי המושגים שלך גם ימני יותר מימין.“ ביטוד הקשפות החברתיות של טבנקין עומד שיקול אחד ויחיד: מיבחן היעילות, והוא מנסח את הדברים כך: „המאה ה-19 השאירה לנו שני דינאואורים רעיוניים. הקפיטליזם המניף את דגם תחרות הכלי-בכל וכלכלת השוק, והקומוניזם עם השילי-טון המרכזי העליון המתכנן הכל. שניהם, ברוב השם, אינם מתקיימים בטהרתם. כל העולם נוהג היום על-פי העיקרון של כלכלת שוק בתחום המיקרו-כלכלה, ועל-פי העיקרון של התכנון המרכזי בתחום המקרו. לכלכלת השוק יש יתרונות עצוי-מים בתקופת צמיחה — וחסרונות גדולים

רבע מכל השנתון האמור להתגייס לצה"ל מסוג מראש כבלתי-מסוגל להשתלב ב" ריקמה החברתית והכלכלית, ורבים מהם אינם יודעים קרוא וכתוב. זהו איום גדול יותר מהאיום הצבאי. משום כך אני אומר שהפער הוא רע.“ ההחלטה על העתיד — ובמהירות רבה — היא חיונית לדעתו של טבנקין. חוסר החלטה הוא רואה כהחלטה להתאבד. ללכת שלב-א-שלב לקראת השמדת המדינה. כמהנדס, הוא מתאר את החזון האפוקליפטי שלו בעקומות על לוח גראפים. מול עקומת העוצמה הצבאית הערבית העולה, מתפתלת עקומת העוצמה הכלכלית והצבאית של ישראל. שמאז מלחמת יום-הכיפורים היא קופאת ואינה עולה בקצב להדביק את התעצמות המדינות הערביות. ברגע שבו יתפשט על לוח ההיסטוריה שתי העקר-מות הללו, זו העולה של הערבים וזו היורדת של ישראל — תהיה שואה.

עם הערבים — איבת נצח

א **ת תיקווננו** תולה טבנקין בעקומה שלישית, עקומת המודעות של העם. ככל שהמצב הפנימי בישראל מחמיר, יהיה העם מודע יותר למצבו. הוא רואה את תפקידו בהעלאת לקראת המודעות הזאת, שהוא רואה סימנים לקיומה כבר עתה. סימנים אלה הוא מונה בחוברת שלו: (1) חרדה לאומית חריפה ומתמשכת, אישית וקבוצתית. (2) נכונות מפתיעה ועמוקה לעמוד ל-רשות ומשימת היחלצות לאומית. (3) יאוש חסר-אונים מההנהגה הלאומית על כל מרכיביה (קואליציה ואופוזיציה) ומיכולתה להתמודד ולהוביל את האומה להגשמת הציפונות. (4) היראהורים ועירעורים על הדימוקרטיה הישראלית כדרך לאומית להגשמת ה-ציפונות.

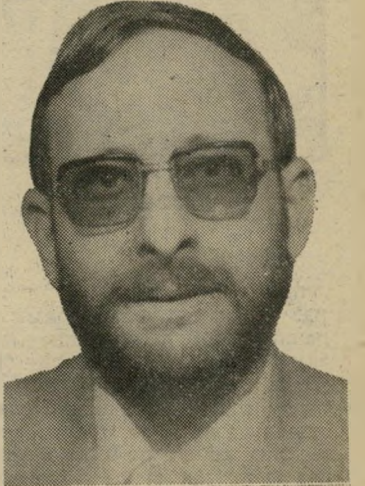
חזונו של טבנקין אינו לוקח בחשבון אפשרות של שלום עם העולם הערבי. הוא מבוסס על ההנחה של איבת נצח, המנציחה את עצמה על-ידי תהליך התי-חמשת הדדי המתפתח והולך. „הרעיון העומד ביסוד התנועה הציור-נית החדשה אומר שהשואה לא היתה מיקרה חולף, וזה קשור במסגנה שבגולה לא יכולים היהודים להגן על חייהם. אין הבטחה שבארץ-ישראל זה מובטח, אך זו המטרה המוגדרת.

„בשנים 1939-1936 יצאו הערבים בארץ הזאת — כפריים ועירוניים — למלחמה נגד האימפריה הגדולה ביותר בעולם של אז. רק אוויל יכול לחשוב שניתן לשכנע אותם להסכים לקיומה של הציפונות פה. אותם לא תוכל לשקר. זה לא יעיל. לא תשכנע אותם שיש לך זכות להחזיק במישר-העמק או בירושלים. „השאלה היא שאלת האפשרי. אותו יש למצות. לפני שהגענו להסכם עם מצ-ריים, היתה דעתי שאסור למסור להם את הנפט ואת סיני, אך מכיוון שאני דוגל באפשרי, אני לא מציע שנצא לכבוש אותם עכשיו מחדש. אך גבול המזרח שלנו הוא חיוני, והכרח שתהיה שם עוצ-מה צבאית מספקת כדי לקיים אותו. ואם הגבול הזה חיוני, מתברר שאין לנו מה להציע לפלסטינים. לא אוטונומיה נוסח בגין ולא אוטונומיה נוסח סאדאת. לא פנינו טריטוריאלי ואלא מדינה עצמי-אית.“

טבנקין דוחה את הטענה שיש עם פלסטיני בעל זהות לאומית משלו. הוא טוען שאין זו אלא המצאה תעמולתית גאונית של ארצות ערב, המשתמשות בפי-לסטנים כדי לנגח את ישראל, וכמכשיר במאבק בינו לבין עצמן על ההגמוניה. במיסגרת מאבק זה, הוא רואה גם את חוסר הנכונות הערבית להשלים עם יש-ראל.

טבנקין קורא לניתוח שלו „איבחון דינמי“. הוא אינו מבחין בכך שניתוח זה נשען על הנחות נוקשות. שביטודן חוסר אמונה בשניו היסטורי. סכנת „הי-שואה“ המרחפת על העם היהודי היא מתמדת. המדינות הערביות תמיד רצו ותמיד ירצו בהכחדת מדינת-ישראל. הפ-לסטינים מעולם לא התקיימו כלאום, ול-פועלם לא יהיו לאום. מכאן נובע שהמל-חמה היא ניצחית, ועיקר העיקרים של הקיום הישראלי הוא התחמשות לקראת הקרב הבא. לעיקר זה יש לכפוף את המערכת החברתית, את המערכת החיוני-כית ואת המערכת הכלכלית.

מציל המולדת

מזיד אדי שמעון 99 פרוט

אם יש מישהו שהוא „המצביע הממוצע“ של הימין הקיצוני, יתכן שאלי שימעון מייצג את הלך המחשבות שלו.

הדיקטטורה עדיפה על הדמוקרטיה

פני כמה חודשים יצאתי לטיול בחוף-לארץ. זה פתח לי את ה-עיניים. ראיתי עולם שונה לגמרי מהעולם שאני רואה בארץ. ההפתיע הוא שזה יותר טוב שם, אפילו באזורים הגרועים

לאזרחי ישראל מולדתנו הקדושה בסכנה

אנו הגופים:

אזרחים לשינוי פני החברה דורשי טובת העם

- לשכה מדינית של הרשימה: מטה פעולה ומפקדת פלוגת מתנדבים פטריוטים, ת.ד. 1357 מיקוד 52113 רמת-גן
- גוש ארגונים פטריוטיים להצלת המולדת
- חזית למען כטחון לאומי להבראת המשק והחברה והצלת הנפשל הציוני
- חזית לוחמים למען מדינת חוק וסדר ומשטר יאוב
- לשכה מדינית של הרשימה: מטה פעולה ומפקדת פלוגת מתנדבים פטריוטים, ת.ד. 1357 מיקוד 52113 רמת-גן
- גוש ארגונים פטריוטיים להצלת המולדת
- חזית למען כטחון לאומי להבראת המשק והחברה והצלת הנפשל הציוני
- חזית לוחמים למען מדינת חוק וסדר ומשטר יאוב

„המועצה להצלת המולדת“

ברשימה זו תומכים הגופים הבאים:

- מרכז לוחמה אזרחית פעילות ציבורית וציפונות
- פדרציה ציונית עולמית, אנשי אמנות עט ובדיוור
- מנן איגוד ארצי כללי להגנת זכויות מקבלי קצבאות וקורבנות אינפלציה
- מטה תנועה אזרחים פעילים למען ממשלת כבוד לאומי, ת.ד. 1357 רמת-גן
- תנועה ציונית לקידום האשה, עדות ספרד

אלי שמעון יו"ר רהמועצה

מטה רהמועצה ירושלים 02 223674 תל-אביב 03 222836 ח"פה 04-707968

ת.ד. 5432 ירושלים מיקוד 91053

(רשימה של 62 כניסים תפורסם בקרוב)

חברים ואוהדים גליון מודעה זו והציגוה במקום בולט

משלה את עצמו שלא יהיה פה אסון אחרי הבחירות? יש מי שישלם את התלוויות והמכונות?

„יתכן שמיד אחרי הבחירות יקום דור חדש שיהרוס את הממשלה הזאת ויבנה הכל מחדש. אנחנו נהיה שם. עתיד המדינה הוא בדינינו. כנסת או לא כנסת, זה לא הסימן לכישלון או להצלחה. ההצלחה שלנו תהיה — עידוד העם לדרך חדשה.“ אלי שימעון הוא נגד ביורוקרטיה. הוא טוען שלא עובדים בארץ הזאת. הוא נגד שכירות. הוא נגד החורות שטחים. הוא אינו מאמין שהערבים רוצים שלום. הוא נגד מיפגות. נגד מיסים. ובתנאים הקיימים — בעד דיקטטורה. הוא אומר כל מה שאזורים בימין, בדרכו שלו. כאשר יקום המנהיג, או יקום הכוח, שיבקש למוטט את הדימוקרטיה בישראל, גם הוא יהיה בסביבה.

ביותר, כמו המקומות שבהם גרים הכור-שים. יש שם נימוס לא רגיל — בגלוי; דברים מושחתים עושים שם בהסתר. אדם מתבייש מעצמו ולא עושה אותם בגלוי. ניסיתי להבין מדוע שם זה ככה, ואצלו המדינה נהרסת מבפנים, ובמקום שתהיה לדוגמה, היא מטרה לבז. „הגעתי למסקנה שהכל בגדיה-המלך-החדשים. כולם יודעים, אך חוששים ל-פעול. צריך לבוא הגער שצועק. קומץ קטן של מנהיגים, שמונה לא יותר מ-20 אלף איש, שולט באוכלוסיה ומכתוב לה מכל הצדדים וכולם לכל האחרים את האפשרות להתנגדות. יש דו"חות בכל פינה. מחלקת הקירות מישרתית, מט-הכנסה שאין לו אמון באזרחים וביורוקר-רטיה נוראה. „אני רוצה לשבור את כל המיפגות. העם לא צריך מיפגות. נעודד את כל

א **פחות** מתשע רשימות המייצגות את הימין הקיצוני לגונוי השונים התייצבו בבחירות לכנסת העשירית. ה-רשימות הללו נושאות לעתים שמות מ-זרים, ובראש כמה מהן עומדים טיפוסים ממהוגנים. אך אין ספק שהריבוי הזה מבטא הלך-רוח מסויים. מנהיגי הימין ותומ-כיו חשים שדבריהם נופלים על אוזניים קשובות. יותר מאשר אי-פעם בעבר.

נוסף על התחיה, תנועת עצמאות של עזרה וזהר ורשימת כך של „הרב“ כנא. ניתן למנות ברשימה זו את „דרך ארץ“ ו„שורשים“, שהוחשדו כי הגישו רשימות חתומים כזונות, תנועת „הצעירים“ של עורך-הדין צבי סער, שבכל מערכת בחי-רות מוצא שם חדש לרשימתו. תנועת „יומה“ ותנועת „עוצמה“ של רפאל הל-פרין. העשירה שבין התנועות הקייפוניות היא ככל הנראה, „המועצה להצלת המור-לדת“, המפרסמת מודעות רבות בעיתו-נות.

קל מאוד להתייחס בליגול אל „המור-עצה“ הזאת. קשה שלא להתייחס אליה אחרת. המודעה שפירסמה המועצה להצלת המולדת נראית כפארודיה על מודעות של אירגונים ימניים בכל רחבי העולם. המי-לים „פטריוטים“, „לוחמים“, „חזית“, „עצמאות“, „לאום“, ו„הצלה“ מופיעות בה שוב ושוב, בהטיות שונות ומגוונות. אך קשה להימנע מן המחשבה שמאחרי תצור-גת הגיון הזה עולל להסתתר משהו מאיים, אם רק תיווצרנה הנסיבות המת-איות.

מייסדה ומנהיגה של המועצה להצלת המולדת הוא תעשיין פלסטיק ירושלמי בן 41. שהחל את דרכו הפוליטית לפני כשישה חודשים, כאשר ייסד את האירגון הנושא את השם „אזרחים לשינוי פני החברה“. זהו אלי שימעון, בוגר ישיבת מיר בבני-ברק, שאינו נרתע מפני הכישלונות ה-רצופים שהוא נוחל. כשהקהל אינו מופיע להרצאות ולמערצות-העם שהוא מכנס. אלי שימעון אומר במילים פשוטות ובטוות מה שפוליטיקאים משופשפים יותר, כמו גאולה כהן או עזרה זהר, אומרים בזחירות.